

## Oktober 2016

Tänk så lyrisk som jag var över september månad i den förra resumèn och hur jag oroade mej för den kommande gråyllets månad november. Blev manne då oktober sur för att jag inte ens nämnde den i texten, kan man undra. Men att bli så här sur är väl ändå lite i överkant. Mörkt inne, surt ute, lampan tänd hela dagen och kväll redan klockan fem. Men tillvaron har en hel del positiviteter trots detta, så nu lämnar vi ämnet.

Idag blev det lite omändring av arbetsuppgifterna i klockargårdens kök. Våran Vera var på förlustelseresa kan ni tänka, så jag fick vikariera som förste bröduppläggare. Man får hoppas att skivorna blev gott skurna och att kakorna blev lagda åt rätt håll. Men som tur är så har vi både Anne-Marie och Berit som hjälper till om det kniper vid sådana här tillfällen.

När klockan blev 13 slagen så körde Kent igång månadsträffen *utan* att det hade dykt upp någon trubadur. Här kommer alla förutfattade meningar jag kan klämma fram om trubadurer. *Alla* är naturligtvis bohemer av stora mått, dom är skäggiga och har gitarren hängandes ledigt över axeln och tidspassning är något helt ovidkommande. Men här kom han, ganska välrakad och blond och leende med gitarren väl skyddad i ett fodral och ursäktade sin något lite sena ankomst, som inte alls var så fasligt sen. Vem har jag sett framför mig? Är det en stor och svartskäggig Cornelis med skjortan spänd över magen eller kanske Evert Taube själv som sällan ville rätta in sig i leden eller en tungsint något sludrande Fred Åkerström. Holländaren Cornelis som mer än någon annan har hittat den svenska folksjälen i sina visor. Fred Åkerström med sin källarvalvsmörka röst sjungandes Bellman, (*Glimrande nymf*) så man ryser. Eller våran egen *lilla* Evert som är vår *stora* nationalskald.

Men lite mer information var det ju faktiskt meningen att Kent skulle hinna med innan dagens underhållning. En av de 95 närvarande idag var en ny medlem som vi välkomnade och med varm hand räckte över till kungen över medlemsregistret, Lars Nyqvist.

Det Vasaskepp som Kent med hustru trodde sig skulle få se vid ett Stockholmsbesök 1961, och som då visade sig bara vara några stockar som knappt skymtade över vattenytan, har ju i dagens läge blivit det mest besökta museum vi har.

Visserligen samma Vasaskepp, men vår syn på tingen förändras ju med åren. Så passa på den 17 november att få gå med på en guidad tur. Förhoppningsvis får du både nya intryck och förmodligen en ny guide sen sist du var där.

Kultur i all ära, så varför inte kalla en PUB-kväll för kultur. ( Det tror jag alldeles säkert man gör på Irland t.ex) Med andra ord, var gärna lite kulturell på **Fatburen** den 2 november. Jag vet inte vad som mest skulle bidra till att Kent drar en redig "Göteborgare" där. Är det frånvaron av hustrun(vilket han själv påstår) eller är det tillskottet av ett par öl. Oavsett vad, så tror jag nog han tar chansen att få känna sig extra uppskattad genom att dra några historier inför era ivrigt fladdrande öron. Bara idag fick vi tre stycken till livs. Och en var en riktig fräckis ska du veta, Siebyl. Lite mer till livs än ett par öl, kan du få om du anmäler dej till Sågbäcksgymnasiets julbord. Det ska ju vara alldeles förträffligt bra till en kostnad av 325:-

På DVD/ Filmkvällen den 27 oktober, kan man ju undra lite över filmens titel. Kanske själva arbetsnamnet en gång var, **Män är som får**. Men hur som helst så heter den nu bara, **Män och får**. Trots att ingen av titlarna låter så fantasieggande, så har det idag konstaterats med eftertryck, att denna unika Isländska film är mer än **mycket bra**. Ytterligare lite information om Riksförbundets medlemsvärvning och allehanda teaterföreställningar och en Persisk kulturafton där vi får se hur det går till att knyta en äkta matta. Det här handlade mest om positiviteter, eller hur?

Men allt är ju inte bara glädje och gamman. Nu tänker jag på dessa förhårdade banditer (för vad ska man annars kalla dom) som har inriktat sig på att lura oss äldre. Och knepen är många och otroligt avancerade. Men det mest skrämmande på länge var den historia en av våra medlemmar berättade för oss. En man som ville tillskansa sig en rejäl summa pengar genom att utge sig för att samarbeta med damens vårdcentral. Men inte nog med det, bedragaren kände till vilken medicin hon åt och vilken läkare hon anlidade och naturligtvis till vilken vårdcentral hon var knuten. Hur har han kommit åt dessa uppgifter? Är våra patientregister inte säkra eller är det helt enkelt ett insiderjobb av folk som jobbar inom vården.

Detta och fler förslagna knep som används, antingen per telefon eller genom att lura sig in i det egna hemmet, kommer att tas upp på det seminarium i ABF-huset dit närpolisen Anna Schelin är inbjuden den 3 november. Då kommer hon att informera om hur vi skyddar oss mot denna form av brott, som börjar bli vardagsmat i dagens samhälle. Och den största målgruppen är vi äldre, där bedragarna hoppas på att den dom ringer upp är tillräckligt dement eller bara godtrogen för att bli ett lätt offer. Jag säger som Magnus Uggla, JAG MÅR ILLA.

Men illamåendet går snabbt över för nu är det dags att lyssna på Ulf Bagge. En mångsidig trubadur som tidigare har tagit oss med på en stadsvandring i Bellmans fotspår. Bellman levde förvisso i sus och dus, men i sus och dus levde även de trubadurer som försökte försörja sig på sin musik i början på 50 och 60 talet också. Då lönen inte allt för sällan kunde bestå i en rejäl" bläcka". Med andra ord hela

lönen var i flytande form efter avslutad underhållning. Om detta ganska hårda liv berättade Ulf. Ett liv som inte sällan resulterade i missär och undergång i tidig ålder för dessa musikanter. Två av de tidigare nämnda trubadurerna Cornelis och Fred blev hårt ansatta av musikanterlivets avigsidor. Ulf berättade både om självupplevda äventyr på några av Stockholms svartkubbar . Men även en episod om hur en luspank och törstig Evert Taube gjorde sig en hacka genom att döpa Sven-Bertil, till just Sven-Bertil. Med smicker och slughet angående namnvalet fyllde han på i börserna ganska rejält. Generösa bidrag erhöles av Sven Sahlèn och Prins Bertil, från vilka det sades att det lilla gossebarnet skulle döpas efter, enligt Evert. Men i dagens läge kan man ju inse att den investeringen nog inte var av det sämsta slaget.

Ulf hade en hel del att berätta om det inte alltid så glamourösa livet på klubbarna i Klarakvarterens små lönnkrogar där många trubadurer och jazzmusiker höll till. Efter rivningen av Klara flyttades verksamheten till Gamla stan. Vilken tur att dom till slut fick hejd på den galningen Hjalmar Mehr, som även ville riva Gamla Stan. Ve och fasa, tänk om han hade lyckats.

Evert Taube var ett kärt ämne för Ulf . Historier som de flesta av oss inte kände till men musiken sitter ju väl förankrat i våra hjärtan. Många underbara valser har vi nog både sjungit och dansat till genom åren. Och vad kunde väl vara bättre än den i mitt tycke kanske vackrast av dom alla, som den Ulf avslutade sitt framträdande med, nämligen Fragancia.

Det är inte alltid vi har makt över tingen. Barbro hade idag en egen liten fajt med kaffebryggaren i köket och kaffebryggaren vann. Förmodligen ville Barbro inte tillstå sitt nederlag utan i stället stolt visa upp sin med kaffe vackert dekorerade blus. Hade hon gett sjutton i att berätta hur det gick till hade hon kunnat lura i oss att det var knytbatik från tidigt sjuttioal. Men ärlighet varar ju längst.

Lotteri som vanligt och kaffe som vanligt (efter det att vi hittade den lilla manick bakom kaffebryggaren som av någon underlig anledning hade stängts utav och kunde ha förorsakat att vi blivit utan kaffe.) Men som alltid, DET LÖSER SIG. Men vad värre hade varit. Vi hade kanske inte haft någon disk.

Så Monica och jag tog *så* förnöjsamt hand om den disk som kunde ha gått oss förlorad om vi inte hade hittat den lilla knappen. Och Barbro gick inte i närkamp med kaffebryggaren något mer i dag.

Slutet gott allting gott.

*Eva L*

(PS. nästa månadsträff blir det liv i luckan, då kommer Blommans Dixieland band)

